
VEIN
KER DUKEY, K. WEBSTER
BARONET

Ven

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

BARONET

Ker Dukey
Ven – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

VEN

VEN

Hry V – 2

KER DUKEY, K. WEBSTER

BARONET

Varování před obsahem:
Tato kniha je temný milostný příběh z prostředí mafie. Knihu nedoporučujeme citlivým čtenářům.

Kniha obsahuje: podrobné popisy fyzického týrání, násilí, mučení, znásilnění, násilné vyvolání potratu, obchodování s lidmi, krvavé a brutální scény, pochybný souhlas k souloži, explicitní sexuální scény, stalking, vraždu, netradiční mocenské vztahy, silný psychický nátlak, emocionální manipulace, použití omamných látek násilím a bez souhlasu, únos, toxické vztahy, tabuizovaná témata, nenapravitelný antihrdina, konflikt a intenzivní temné drama mezi členy rodiny.

Copyright © 2018 Ker Dukey and K Webster
Translation © Zuzana Ľalíková, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-269-3036-5
ISBN e-knihy 978-80-269-3035-8 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-269-3051-8 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-269-3052-5 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Našim čtenářům,
kteří „domluvili“ tohle manželství dvou temných duší.
Ker a K

SEZNAM POSTAV

(v pořadí dle vlivu a moci)

První rodiny:

Klan Vasiljevových (pořadatelé Her V)
Jurij – otec (52)
Vera – matka (45) – opustila rodinu nedlouho po narození dvojčat.
Vlad – nejstarší syn (22)
Vika – dvojče dcera (18)
Viktor – dvojče syn (18)

Klan Vetrovových
Jegor – otec (59)
Anna – matka (45) – zesnulá.
Venjamin „Ven“ – nejstarší syn (28)
Niko – druhý syn (22) – zesnulý.
Ruslan – třetí syn (17)
Andrej – bratr Jegora
Timofej – nejstarší syn Andreje
Rodion – druhý syn Andreje
Zachar – adoptovaný syn Andreje

Klan Volkovových
Leonid – otec (55)
Olga – matka (46)
Diana – starší dcera (24)
Irina „Stín“ – mladší dcera (18)
Vas – polorodý bratr (18)
Anton – Dianin osobní strážce (51)

Klan Voskobojnikovových
Josif – otec (61)
Veronika – matka (55)
Ivan – starší syn (30)
Artur – mladší syn (28)
Aljona – nejmladší syn (19)

Druhé rodiny:

Klan Orlovových
Arkadij – nejstarší syn (28)

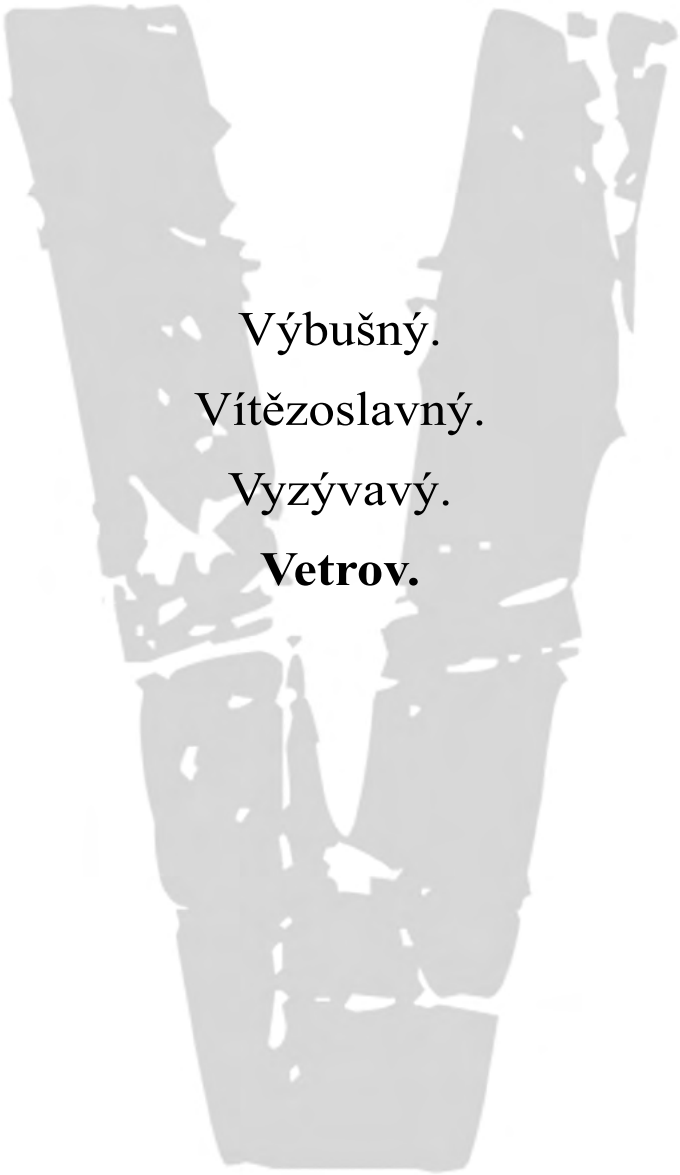
Klan Koslovových
Nestor – otec (55)
Antonina – matka (49)
Stěpan – jediný syn (19) – účastník Vladových nových Her V.

Klan Baskinových
Alfred – otec (52)
Monika – matka (47)
Kira – dcera (24)

Klan Jegorovových

Další postavy:

Darja – dívka ve sklepení
Rada – služebná Vasiljevových

Výbušný.

Vítězoslavný.

Vyzývavý.

Vetrov.

PROLOG

VEN

Minulost…

Někdo mě sleduje.

Hnědé vlasy. Zlaté oči. Prohnaná primadona. Podělaná Vika Vasiljevová.

Se zasténáním vstoupím do domu Volkovových, abych unikl před potvůrkou, která si se mnou chce hrát na honěnou. Jako by vycítila, kdykoli se ocitnu nablízku. Když byla batole, bylo to roztomilé. Teď mě to akorát štve.

Z obývacího pokoje ke mně dolehne hlas Jurije Vasiljeva. Zpomalím a zaposlouchám se. Někde za mnou se ozvou tiché kroky. Přitisknu se ke stěně a schovám se před stalkerkou do stínů. Jurijův hlas zesílí. Zní z otevřených dveří jen několik kroků ode mě. Mluví s mým otcem Jegorem Vetrovem a hlavou další První rodiny Leonidem Volkovem. Řeší zradu Alfreda Baskina, jednoho ze svých obchodních partnerů. V poslední době se většina rozhovorů netočí kolem ničeho jiného. Alfred byl hlavou jedné z Druhých rodin a zapojoval se do obchodních aktivit Vasiljevových, tudíž i *našich* obchodních aktivit. Dostal se do křížku se

zákonem, když řídil opilý, a místo aby se zachoval jako chlap a přijal trest, zachoval se jako krysa. A můj otec nejvíc ze všeho opovrhuje zrádci. V našem světě je potřeba zrádce odříznout jak nádor. Musíte zničit každou část, aby se nemoc nešířila. Pokud dáte najevo slabost, ostatní si budou myslet, že si můžou dělat, co chtějí. Za jeho podvodné jednání zaplatí celá jeho rodina.

„Už celé týdny nemáme žádné nové informace," vyštěkne Leonid. Jeho hlas se nese chodbou a odráží se od stěn. Ve vzduchu se vznáší napětí tak hmatatelné, že ho cítím, a to jsem zatím ani nevešel do pokoje.

Alfred porušil všechna pravidla, která mu zajišťovala bohatství, bezpečí a dobré vztahy s Prvními rodinami. Oplátkou za to, že neskončí ve vězení, vyžvanil ochráncům zákona veškeré informace o jedné z otcových zásilek – věděl o ní jen proto, že Jurij Vasiljev a můj otec souhlasili, aby Alfred vybral mezi nově příchozími ženy, které by Vasiljev mohl chtít. Zásilka byla zabavena, ženy skončily v ochranné vazbě a pět otcových mužů bylo zatčeno a obviněno. Ovšem na rozdíl od Alfreda tito muži věděli, komu mají být oddaní. Pomohlo nám, že nás se zásilkami nespojují žádné dokumenty. Otec by to nedotáhl tak daleko, kdyby dělal hloupé chyby.

Když se policistům nepodařilo zatknout žádné velké zvíře, začali z Alfreda ždímat další informace a tajemství – chtěli si připsat zatčení, které rozbije celou říši.

„Musíme toho parchanta exemplárně potrestat," zavrčí Leonid. Odpovědí je mu souhlasné mručení.

Alfred jim předal veškeré informace o Prvních rodinách, ovšem bez pádných důkazů, a tak jim nezbývalo než nás sledovat, kdykoli jsme opustili svoje pozemky,

v naději, že je zavedeme k něčemu, co by mohli použít proti nám, aby zničili naše království.

Podcenili, s kým si zahrávají.

My neustupujeme. Neutíkáme. Neprohráváme.

Při tom pomyšlení se usměju a otec zrovna prohlásí, že je vláda jen parta budižkničemů, a z místnosti se ozve ohlušující smích.

Státní úředníci prohledali všechny části našeho legálního podnikání, aby našli nějakou chybu nebo vodítka k našim v podstatě nelegálním aktivitám. Naneštěstí pro ně s penězi přichází i moc a První rodiny zaujímají nejvyšší příčky potravního řetězce. Stačilo pár laskavostí a úplatků a především díky kontaktům Vasiljevových ve federálním kabinetu se to zametlo pod koberec a zmizelo jako pára nad hrncem.

Ještě než se vše přehnalo, Alfred se svou ženou Monikou a dcerou Kirou uprchl. Kira je zhruba stejně stará jako Diana. Vyrostli jsme spolu, což ovšem našemu otci nezabránilo prohlásit, že jakmile ji dostaneme do rukou, stihne ji smrt. Vím o temnějších stránkách našeho podnikání – vždyť v tom žiju – ale zabít dítě mi nepřipadá správné. V tomhle ohledu jsem rád, že se Kira se svým zrádným otcem skrývá. Proč by měla platit za cizí hříchy? Pokud bychom se tím pravidlem řídili, kopeme si vlastní hrob.

„Jakmile ho dostaneme do rukou, chci ho," zabručí otec.

„V žádném případě," ohradí se Jurij. „Odvezu ho na své panství, kde si to s ním můžeme náležitě vyřídit."

Dál se hádají, kdo z nich Alberta zabije, jakmile ho najdou – protože s tím se počítá – napjatý jsem však z jiného důvodu. Protože vím, že zhruba za tři vteřiny mě ta desetiletá holka najde. Začne mě otravovat a veškeré rodinné záležitosti půjdou stranou, dokud ji

Jurij nenacpe do auta a neodveze domů.

Je otravná a zlá. Její roztomilá tvářička mě neobelstí, ale na jejího staršího bratra Vlada funguje. Časem pochopí, že je jeho hezounká sestřička spíš Lolita a na svůj věk mnohem vyspělejší.

Popravdě i její bratr dvojče je mnohem vyspělejší, ovšem Vika je jediná, kdo předstírá opak.

Já a můj bratr Niko jim přezdíváme dvojka průšvihářů.

Pokusím se proklouznout kolem obýváku, abych si zašel pro drink, než to budu muset řešit, můj otec mě však zavolá. „Pojď sem, Venjamine.“ Výborně, tak to holt přetrpím střízlivý.

Jelikož jsem nejstarší ze sourozenců, očekává se ode mě plnění jistých povinností. Je mi dvacet, a tak se účastním více schůzek, než by se mi líbilo. Loni, když mi bylo devatenáct, mi otec přikázal zúčastnit se prvních Her V. Moje vítězství přineslo naší rodině *spoustu* peněz. Bylo to brutální a ještě pořád vychytávají drobné chyby, ale Jurij Vasiljev měl dobrý nápad, když je navrhl.

Ten den to byla krvavá lázeň.

Zabij, nebo budeš zabit.

V té hře jsem neměl jinou možnost než vyhrát.

A tak jsem vyhrál. Díky tomu máme mnohem prestižnější postavení. Spoustu peněz. Větší pozornost ze všech koutů společnosti. Víc všeho. Víc krve na rukách, než kdy budu schopný smýt.

„Otče,“ pozdravím, když vstoupím do obývacího pokoje. Rozhlédnu se po přítomných a očima se zastavím na Dianě. Zarazím se. Do prdele, je nádherná. Neviděl jsem ji měsíc, možná dva, ale mění se tak rychle, až to skoro nestíhám sledovat.

Usmívá se na mě. Sálá z ní sebevědomí. V šestnác-

ti by měla dělat to, co běžně dělají puberťáci – věci, které jsem v pubertě dělal *já* – ale ona ne. Diana je poslušná, soustředěná a rozhodnutá udělat, co bude třeba, aby na ni byla rodina pyšná. Nepředstavitelně si jí vážím. A kdyby byla o něco málo starší, dost možná bych se jí navzdory otcovu přání dvořil. Není pro mě určená. To mi kdysi řekl, když zjistil, že se přátelíme. Kurevsky to bolelo. Nemám rád, když se mi říká, co můžu a nemůžu mít. Klidně to považujte za projev mé rebelské stránky. Vždy jsem ale plnil jeho přání, a tak jsem si do mysli zasel semínko přesvědčení, že to mezi mnou a Dianou nikdy nepřejde do fyzické roviny bez ohledu na to, že vykvétá v zatracené pokušení. V poslední době víc než kdy dřív. Rozkvétá. Jako překrásná a nebezpečná růže, jež se za horkého letního dne rozevírá, aby odhalila skryté vrstvy uvnitř.

Vždycky se na ni dobře dívalo. Má oslnivé rysy a obrovské modré oči, které připomínají ledovcová jezera, v nichž ihned zatoužíte plavat. Ale teď? Jako by se předčasně stávala ženou – a dává to zatraceně najevo. Přikazuje ptákům, aby se postavili do pozoru a všimli si jí. Můj jí tedy rozhodně věnuje veškerou pozornost.

„Diano.“ Pokývnu jí a přisednu si vedle ní na pohovku. Má rovné vlasy a pozvednutou bradu. Lehce pootočí hlavu a zadívá se na mě jiskřivýma ledově modrýma očima. Jsou světlé s bílými flíčky v duhovkách – zářivé a dechberoucí. Rty si zdůraznila rtěnkou ve vyzývavém rudém odstínu, což mě nutí myslet na věci, které by si žádný muž neměl v souvislosti s ženou jejího věku představovat.

„Chci, abys začal někoho trénovat na příští Hry V,“ oznámí otec a odpoutá mou pozornost od té přitažlivé holky, kvůli které by mohl nejeden chlap skončit ve

vězení.

Jurij se přidá: „A taky Vlada. Vím, že je zatím pořád mladý, ale chci, aby byl připravený, a po tvém výkonu v Hrách myslím, že jsi na to ten pravý."

Vlad má velký potenciál. Je silný, soustředěný a odhodlaný.

„Jistě," odpovím jim. Nezmíním se, že si na to budu muset najít čas tak, abych se mohl zároveň věnovat svému studiu na univerzitě, protože by se na mě akorát oba podrážděně mračili. Ani jeden z těchto mužů nevěří ve vzdělání. Důležitější jsou pro ně životní zkušenosti a rodinná moc. A i když se všechny tyhle věci v životě hodí, vzdělání vás dostane ještě dál. Jednoho dne si oba tito muži uvědomí, že jsou jejich dědicové mnohem moudřejší a vychytralejší, než kdy mohli doufat.

Jednoho dne.

„Veni!" zaječí za mnou hlas. Bez ohlédnutí vím, že mě ta mrňavá bestie vyčmuchala.

Sotva stihnu zasténat, když se na mě zezadu vrhne. Vika Vasiljevová přeskočila gauč a teď mi ovíjí kostnaté paže kolem krku. Střelím pohledem po jejím otci a mlčky ho prosím, aby ji dostal pryč. Jen se usmívá, jako by ho chování té ďáblice bavilo. Odtrhnu ji od sebe a posadím mezi sebe a Dianu. Jenom kvůli ní jsem rád, že nemám sestry.

„Máme tu poradu," napomenu ji. „Jdi si hrát s bratrem."

Jantarové oči jí zaplanou, ale rychle si vzpomene, že by před drahým tatínkem měla hrát svou roli, a vyplázne na mě jazyk. „Chci si hrát s tebou."

„Viko," osloví ji Diana přesladce. „Irina je v zimní zahradě. Mohla bys ji požádat, ať namaluje tvůj krásný obličej."

Vika se po jejím komplimentu nafoukne a chytí mě

za ruku. „Táta říká, že se jednoho dne provdám za Vetrova. Vezmu si tebe, Vene."

Znechuceně nakrčím nos. Nejen že je o deset let mladší než já, ale taky zatraceně otravná.

„Ruslan je ti věkově blíž," zabručím. Je mu devět a je úplně stejně otravný jako ona. Dokonale by se k sobě hodili.

„Ne! Fuj! Ruslana nesnáším! Chci se vdát za te–"

„Jdi, princezničko," vyštěkne po ní Jurij varovně. „Nech nás dospělé o samotě."

Se zafuněním si složí paže. „Chci se vdát za Vena, tati. Chci to víc než poníka, o kterého jsem tě prosila."

Spratek jeden rozmazlený. Už teď tu před svým otcem předvádí divadlo.

Jurij mávne rukou a holčička s dupáním odejde.

Po tomhle se rozhodně napiju.

Po další půlhodině debaty mě a Dianu konečně Jurij s mým otcem propustí. Zamíříme do Dianina pokoje. Je tam chladno a gauč. Obvykle tam vysedáváme, zatímco naši rodiče jednají, a posloucháme hudbu. Diana má vždycky zásobu té nejlepší vodky v zemi. Líbí se jí rocková hudba, což mě baví, protože je neustále vážná a upjatá. Třeba má i Di rebelskou stránku.

„Tak trénovat na Hry, jo?" zeptá se, zatímco kráčíme bludištěm chodeb jejich rozlehlého domu.

„Jo," zabručím.

Zastaví se a chytí mě za zápěstí. „Nepřipadá mi, že bys z toho měl radost."

Její dotek mě hřeje. Za pár let ji možná zkusím sbalit. Už jsem za svůj krátký život ojel a zahodil spoustu žen, ale Diana je žena, s kterou se pomilujete a necháte si ji. Je chytrá, kurážná a nádherná. „Nechci poslední rok na vysoké místo učení trénovat lidi, jak

bojovat.“

Rozzáří se. „Chraň bůh, abychom si vybudovali vlastní jméno.“

„Vidí v nás hrozbu,“ povzdechnu si a opřu se ramenem o zeď. „Jednoho dne získáme úplně vše a naši otcové s tím nic nenadělají.“

Zamyšleně svraští obočí a přikývne. „Na tom něco bude.“ Pustí mé zápěstí a zvedne ruku. Ztuhnu, když mi prsty prohrábne hustý plnovous. „Líbí se mi to na tobě. Sluší ti to.“

Chci jí říct, že se mi líbí barva jejích plných rtů, ale ovládnu se. Jen tak tak.

„Namaluj mě,“ ječí někde v hloubi domu Vika na Irinu. „Diana říkala, že mě musíš namalovat.“

Úplně vidím, jak ta malá drzounka s rukama v bok rozkazuje Irině. Obrátím oči v sloup. „Nemůžu se té holky zbavit. Do prdele. Kdykoli mě vidí, snaží se mě dohnat k šílenství, dokud neodejdu.“

Diana se zasměje. „Vím, co s tím. Hraj to se mnou.“

Tázavě povytáhnu obočí. Uchopí mě oběma rukama za zátylek a přitiskne své měkké tělo k mému. Sladce voní. Jako růže, které máma pěstovala, než umřela. Zhluboka se nadechnu. Zvedne ke mně hlavu a pootevře plné rudé rty.

„Co to děláme?“ zeptám se zastřeným hlubokým hlasem a bloudím jí při tom očima po krásné mladé tváři.

Zazubí se na mě. Poskočí mi srdce. „Hrajeme takovou hru, Vene. Hru, v níž si pěšci uvědomují své místo ve světě, kterému vládnou králové a královny.“ Přitiskne rty na mé. Na okamžik ztuhnu. A pak jí položím ruku na bok, abych si ji přitáhl o něco blíž.

„Diano,“ zašeptám jí do rtů.

„Dopřej mi to,“ zašeptá a strčí mi jazyk do pusy.

Sotva se její vlhký jazyk proplete s mým, zavrčím. Nevím, kde se naučila tak dobře líbat, ale vůbec si nestěžuju. Její ústa – její plné, měkké rty – byla stvořená k líbání. Stvořená k líbání se mnou.

Do hajzlu.

Líbám holku, přestože nemám právo se jí ještě dva roky dotýkat, a i pak bude předurčena někomu jinému. Pokud Jurij Vasiljev plánuje provdat Viku za některého Vetrova, bude chtít pro jednoho ze svých synů významné jméno. A Diana Volkovová je tučnou odměnou.

Kousnu ji do rtu a Diana zasténá. Ten zvuk mi jde přímo do ptáka. Ještě chvíli a udělám něco, čím si zadělám na pořádné potíže, když tu se náhle chodbou rozlehne zaječení.

Odtrhneme se od sebe a Diana se spokojeně usměje.

Je to jen hra.

Jasně.

Škoda, že k burácejícímu srdci pod mými žebry se ta informace nedostala.

Vzhlédnu ke zdroji toho jekotu a zjistím, že na nás zírají Irina s Vikou. Irina má vytřeštěné oči a pootevřená ústa. Vika se rozbrečí a mrští panenkou o zem. Odtrhnu od nich zrak a zadívám se na Dianu. Vezmu její tvář do dlaně a pohladím ji. Poté jí palcem přejedu po spodním rtu, po našem polibku rudém a napuchlém.

Něžně se pousměje a odtáhne se. „Potřebuju si udělat úkoly. Hudbu si poslechneme jindy?“

Zpoza rohu se vynoří její bodyguard Anton a ostražitě si mě změří. „Všechno v pořádku, slečno Diano?“

Diana mírně ztuhne, ale přikývne. „Naprosto,“ odpoví mu. „Jen jsme tu hráli takovou hru.“

„Aha,“ odpoví a přimhouří oči, jako by jí nevěřil. „Dovolte, abych vás doprovodil do vašeho pokoje.“

Přikývne a uchopí ho za nabízený loket. Společně se

vydají pryč. Diana se na mě ještě přes rameno ohlédne. Než zmizí za rohem, věnuje mi jeden ze svých zářivých, překrásných úsměvů. Uložím si vzpomínku na něj do paměti, abych se k němu mohl vrátit – až si později vezmu penis do ruky.

Nevím, jakou hru to tu hrajeme…

Ale rozhodně ji chci vyhrát.

Chci vyhrát… ji.

1. KAPITOLA

VEN

Přítomnost – devět měsíců před Hrami V…

Je to pravda, Vene," poví mi Vika s prohnaným úsměvem na rtech. „Naše drahá Diana a ten dědek Anton spolu za zády mého bratra něco mají."

Právě dosáhla naprostého dna. Tohle je pod pás i na ni.

Nenávistná bestie.

„Kvůli tvým lžím zemřou nevinní lidé, Viko," ucedím a popadnu ji za paži. „Diana není jako ty, tak s těmi nesmysly přestaň."

Nejradši bych s ní mrštil na podlahu a ukázal jí, kam patří – k nohám mužů a žen, jako jsme my, ne mezi nás. Jen by nás nakazila svými výmysly a pletichami.

Vytrhne mi paži a vyštěkne: „Viděla jsem je na vlastní oči. Když jsme jeli nakupovat mé šaty. Líbali se jako středoškoláci na maturáku a pak spolu zmizeli v jejím hotelovém pokoji."

Lži, lži, samé lži.

Vika nic jiného neumí.

Sice je krásná v každém smyslu toho slova, ale zároveň je pořád to otravné dítě, které mě kdysi terorizovalo. Teď má akorát v arzenálu víc zbraní a nejsem to jen já, koho s oblibou mučí. Viku baví trápit všechny kolem sebe. Kdysi se zaměřila na mého bratra. Věřím, že ji Niko upřímně miloval. Když si uvědomila, že do mě svoje drápy nezatne, šla po něm. A on jí na to skočil – spolkl tu její přetvářku i s navijákem. Nikdy se s ní ovšem neoženil, protože v posledních Hrách V přišel o život. Smrt mého bratra mě dodnes bolí.

„Nech to být," zamručím a kopnu do sebe panáka vodky.

„Ne," zasyčí. „Nenechám to být. Všechno řeknu Vladovi a pak uvidíš to rodeo."

Nic na to neřeknu a vydám se najít Dianu. V poslední době trávím u Vlada čím dál tím víc času, jenom abych se s ní viděl. Kdokoli má dvě oči, vidí, jak spolu Vlad a Diana válčí. Oba jsou posedlí mocí a chtějí všechno řídit.

Natrefím na ni, zrovna když vychází z jídelny. Pod mrňavými šaty, které má na sobě, se jí pohupují prsa a mému ptákovi připomínají, jak moc po ní oba bažíme.

„Vlade!" křičí na chodbě Irina. „Vlade!"

Poplašené Dianě opadne úsměv a rozběhne se sestře na pomoc. Vyrazím za ní jako zamilované štěně. V jednu chvíli Dianu málem srazí Vlad, který se vyřítí ze své pracovny silou tornáda páté kategorie, a Diana na mě spadne. Obejmu ji kolem úzkého pasu, aby se nezhroutila na podlahu. Neochotně ji pustím. Těžko bych se tu mohl k Vladově snoubence tulit, osahávat ji a čichat k ní, aniž by se rozpoutalo peklo.

„Vlade?" zeptá se Diana. Strachem se jí chvěje hlas.

Proč se ho bojí? Co udělal, že je vyděšená?

V životě nedovolím, aby kdokoli Dianě ublížil. Ani můj kamarád.

Mračí se na ni a zuřivost mu zkřivila obličej. Takhle jsem ho v životě neviděl. Jsem v šoku, že vždy vyrovnaný Vlad podle všeho zešílel. Co se to tu sakra děje?

„Kde je Anton?“ zavrčí tak smrtonosně, až se Diana rozpláče. Buší mi srdce a potí se mi dlaně.

Vika mu neměla kdy napovídat lži, které mi před chvílí vykládala, tak o čem to Vlad mluví?

„Vlade,“ prosí ho Diana s očima plnýma slz zrady.

Ne.

To není možné.

Anton je starý jak Metuzalém. Je to nicka. Placená síla. Zaměstnanec.

Má to však vepsané do rysů. Její chvějící se ret a bledá pokožka, jež ztratila karmínovou barvu, která jí obvykle zdobí tváře, i její oči prozrazují pravdu vetkanou do jejích slz.

Je to tak. Slyším to v jejím hlasu. Vika nelhala. K čertu.

Vedle Vlada stojí Irina a pláče. Cítím její bolest. Tohle pro Dianu nevypadá dobře. Popravdě je to hodně zlé.

„Diano,“ vyštěkne Vlad.

Z toho tónu nadskočí. Nejradši bych ji k sobě otočil a zeptal se jí: *Proč on?*

„Já-já jsem ho požádala, aby dnes-dneska večer zůstal ve sv-svém pokoji,“ vykoktá. Celá se chvěje pláčem.

Tak moc ji chci vzít do bezpečí své náruče, ovšem vzhledem k obviněním, která tu proti ní vznesli, by to nebyl dobrý nápad. Jen bych tím přilil olej do ohně zuřivosti, jenž plane ve Vladových očích.

Vlad vyrazí ke schodům a bere je po třech. Irina s Dianou se za ním rozběhnou a obě volají jeho jméno, je však rychlejší. Vydám se za nimi. Přemýšlím, jak se to tu vyvrbí, nemůžu však setřást obavu, že bude prolita krev. Vlad není člověk, s kterým je radno si zahrávat. Od svých šestnácti je to muž – zabiják. Někdo, komu se nechcete ocitnout v cestě.

Vykopne dveře Antonovy ložnice, aspoň myslím, že patří jemu. Uslyším šustění a pak se Anton zeptá: „Co se děje?“ Slyším to však v jeho hlasu. Faleš. Provinilost. Ví to. Ví, že dnes večer jeho život skončí. Protože nikdo, kdo zradil Vasiljevovy, nepřežije do dalšího dne.

Dorazím k otevřeným dveřím, právě když ho Vlad zasáhne pěstí do čelisti. Antonovi odletí hlava na stranu a pak zaútočí. Jenže Vlad, kterého jsem vycvičil k zabíjení a jeho otec k nemilosrdnosti, na tohle trénoval celý život a snadno se všem útokům vyhne. Rychlými pohyby, na něž Anton nestíhá reagovat, mu Vlad omotá provaz kolem krku. Vytáhne ho na chodbu a opačný konec lana přiváže k zábradlí.

„Vlade!“ křičí Diana s Irinou naráz.

Je však příliš pozdě. Zuřivostí vidí rudě a nic ho nezastaví. Nezbývá mi než se postarat, aby se mu ani jedna žena neocitla v cestě, jinak by je mohl stihnout podobný osud. Vlad vytáhne nůž a s obrovskou silou ho vrazí Antonovi do slabin. Zaboří mu ostří do těla až po jílec.

Zabiják ve mně uznale obdivuje jeho styl. Vlad ví, jak důkladně trestat, to je jisté.

Vždycky jsem jeho vybrané chutě uznával.

„Ne!“ zavřeští Diana, když Vlad protáhne nůž Antonovým břichem, rozerve ho a vykuchá až po hruď. Zvuk, který se nese chodbou, by komukoli jinému zněl nechutně.

Vlad ustoupí a poté Antona kopnutím pošle přes zábradlí. Jako by boural dobytek na jatkách.

Kolem mě se nesou vzlyky a z přízemí stoupá křik, který zesílí poté, co se Antonovi s hlasitým křupnutím zlomí krk a na podlahu foyer vypadnou jeho vnitřnosti.

Vskutku poetické. Pohled se mi neustále stáčí k ohni v Dianiných očích. Nečekaně silně začne do Vlada bušit pěstmi.

„Ne! Ty netvore! Panebože, co jsi to udělal?“ Hystericky pláče, bije ho a škrábe. Přiblížím se k nim pro případ, že by byla řada na ní, aby se do jejího těla zaryl nůž, který Vlad ještě stále třímá v ruce. Kalhoty i zápěstí má od krve.

„Bylo to zvíře,“ zavrčí Vlad a odežene od sebe její ruce, jako by byla nakažlivá.

Zvíře? Zajímavé označení člověka, který šuká s vaší snoubenkou. Každopádně skončil vyvržený právě jako to zvíře.

„Miluju ho!“ křičí Diana a pláče. Bolí mě ta slova slyšet.

Vlad ji popadne za zápěstí a odtáhne do jejího pokoje. Zježí se mi chlupy. Ruce se mi sevřou v pěsti nutkáním zabránit mu, aby na Dianu takhle sahal, vím však, že musím našlapovat opatrně. Nechci pro ni celou tuhle situaci zhoršit, ani přijít o celoživotní přátelství, když má Vlad na vztek naprosté právo.

„Milovala. Milovala jsi ho, Diano. Už ho ale milovat nemůžeš, protože je mrtvý. A teď se sbal a vypadni z mého domu,“ zařve. Zabouchne za ní dveře a nechá ji, aby si sbalila věci. Úlevou, že na ni nevztáhl ruku, mi poklesnou ramena.

Zpoza dveří znějí její vzlyky. Chci za ní jít, místo toho s Irinou shlédneme na pohupující se Antonovo

tělo. Irina je v šoku a já akorát přemýšlím, že uklidit to bude otravná práce. Nejen doslova. Tomuhle divadlu přihlížely přinejmenším tři stovky svědků.

Večeře a show?

S Vikou se člověk opravdu nenudí. Určitě Vlada informovala ještě předtím, než svými zjištěními provokovala mě.

Zajímalo by mě, kam se ta mrňavá, vychytralá a chaotická zmije poděla. Nejspíš někde slaví vítězství. Vždycky na Dianu žárlila.

Přes dveře zazní další utrápený vzlyk a odpoutá mou pozornost od Antonovy mrtvoly. Možná jí Vlad něco udělal a pak ji zavřel do pokoje, abychom neviděli, jak vykrvácí.

Buch.

„Ublížil jsi jí?“ obořím se na něj s pohledem upřeným na Dianiny dveře. Při pomyšlení na její bolest mě klid a rozvaha opustí.

Vlad se ostře nadechne a jantarové oči mu zahoří zuřivostí.

„Taky s ní šukáš?“ vyštěkne a strčí do mě.

Do hajzlu s ním.

Rozmáchnu se a zasáhnu ho do čelisti. Hlava mu odletí na stranu a ten šílenec se rozesměje. Vyplivne krev a zasyčí: „Tohle byla chyba, *drug*.“ *Kamaráde.*

Vrazí mi ramenem do hrudi. Začneme se prát. Narážíme do stěn, až z nich popadají zarámované fotografie. Můj úder do jeho obličeje vystřídá jeho úder do mého.

„Dost! Nech toho, Vlade! Zatraceně!“ křičí Irina. Pokusí se nás od sebe odtrhnout. Se stejným úspěchem by však mohla právě teď křičet do propasti milion kilometrů odtud. Vlad je pryč a otěže nad ním převzalo zvíře, jež v něm sídlí. Přijímám jeho brutální

útoky a také mu je se stejnou zuřivostí oplácím. Jen ať se utahá a vybije ze sebe agresivitu. Lepší, než kdyby ji obrátil proti Dianě.

Podaří se mi ho od sebe odstrčit tak silně, až zavrávorá a spadne přímo na Irinu. Ta vytřeští oči, když do ní Vlad narazí, a podklouznou jí nohy. Kurva. Vrhnu se k nim. Vlad se přetočí. Irina padá. Chňapne po ní, jeho ruka ji však mine.

Z tichých žuchnutí, s nimiž padá ze schodů, se mi zastaví srdce.

S Vladem jí spěcháme na pomoc, skutálí se však až do přízemí dřív, než se k ní stihneme dostat, a dopadne do kaluže Antonovy krve a vnitřností.

Od paty schodiště se na Vlada mračí Jurij Vasiljev a Vas Volkov.

Vas zvedne svou sestru do náruče dřív, než k ní stihne Vlad seběhnout. Irina se zavrtí a pootevře oči. Kůži i šaty má prosáklé krví a v očích bolest.

Zatraceně! Proč jsem se do toho musel plést?

Kvůli Dianě.

„Jsem v pořádku," zamumlá Irina a pokusí se mu vyvléknout, je na to však příliš zesláblá. „Nic mi není." Vas ji sevře o něco silněji a se sestrou v náruči odstoupí od krvavé kaluže.

Musím odtud.

A hned.

Než udělám hodně velkou hloupost.

Potřebuju se vrátit domů a dát dohromady plán. Hodně propracovaný plán. Vlad tohle neponese lehce a já nedovolím, aby ve snaze ochránit své pošramocené ego Dianu zostudil a zničil.

Vždyť je to do prdele od dětství naše kamarádka.

Bez dalšího slova k Vladovi nebo komukoli jinému vyběhnu ze dveří. Mám práci.